

**Anna
Ren-
ström.
På väg.**

FOTO:
RO-
LAND
BERG-
GREN

Det älskade barnet

DET HÄR är målningar som genom sitt motiv och sin utformning är nästan hopplöst att förhålla sig kritiskt till. Jag säger "sitt motiv" för motivet är ett och detsamma. Den lilla sonen.

Målningar som på ett mycket realistiskt och drivet sätt fångat kärleken till objektet. Barnet, i varje penseldrag. Förundran och glädjen i att ha en sådan figur i sin närhet. Den mjuka nackgroppen. Håret. De mjuka linjerna, ljuset, det runda och inbjudande i hela den lilla varelsen. Om tiden då hela livet handlar om det. Och inget känns meningsfullare.

Anna Renström återger såväl de mjuka fjunen i nacken som den bylsiga blöjrumpan i mjukt avvägda färger. Men hon skildrar även farten och rörelsen hos den som just upptäckt sin förmåga att använda sina två ben. Förtjusningen. Det är inte de första stegen vi ser här utan den lille är redan, trots sina unga år, på väg bort. Vi får se honom bakiifrån i sviten På Väg bestående av sju oljemålningar hängda i barnvänlig höjd. För att förstärka realismen. Det är där han rör sig. Nära, just nedanför oss. Men bara än så länge.

I Skuggbild har han försvunnit i ett dis långt borta. Renström har vi tidigare bland annat kunnat stifta bekantskap med på Umedalen skulptur år 2000 och då med sin Alliansring i brons. Alliansringen som på ett obehagligt sätt snöpte tillväxten i den trädstam som den var placerad runt. Tvingade så trädet att växa på ett annorlunda sätt.

MÖJLIGEN ÄR det den komplexiteten jag, trots allt det vackra, saknar här. Här ger Renström utlopp för den till synes helt okomplicerade kärleken till ett barn. Det jag ser skildrat är enbart en ljus upplevelse och kanske den till synes realistiska intentionen därmed brister en smula. Den kanske största konflikten mellan kvinnan-människan-konstnären i samma kropp uppenbarar sig ofta just med moderskapet. Men jag ser ingen antydning till att vilja diskutera den problematiken här och jag saknar det.

Målningarna kan inte anklagas för att vara revolutionerande. Motivsfären som Renström här rör sig i är något som kvinnliga konstnärer tidigare känt sig hänvisade till (det manliga undantaget är Carl Larsson!) och i dag något som fortfarande nästan bara kvinnor ägnar sig åt på det här sättet. Fast nu av fri vilja?

Kärleken till ett barn och den omsorg det behöver skulle man istället kunna se som ett universellt uppdrag och något som många kan känna igen sig i, oavsett om det gäller de egna, någon annans eller bara barnet i sig. Detta gör det inte mindre märkvärdigt. Eller mindre komplicerat.

KONST

Anna Renström
På väg
Galleri Marianne Ahnlund
Utställningen visas till 23 oktober

MARIT STRANDBERG

+Västerbottenskuriren 2 okt 2004